

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'· - φύλ. 31 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 24 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 576

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΚΡΙΤΟΣ. Οί κριτικοί του «Φλοίσβου».
ΑΔΙΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Ἄπλο τραγούδι.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Φιλήματα. — Ἀρχαῖος Ἐφηβος. — Ἀπὸ
οὐρανὸ καὶ ἀπὸ χῶμα.
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΣΑΙΣΠΗΡ. Ὁ Ὀθέλλος (συνέχεια).
ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ. Σαπουνόφουσες.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-
ΜΗ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

Βιάστηκε πολὺ ὁ «Ἐπιφανοῦς Κρητὸς»
πού, καθὼς μᾶς βεβαιώνει ἡ «Ἀκρόπολη»,
ὁ κόσμος στριμώχνεται στ' ἀγωνάρια, στοὺς
δρόμους, γιὰ νὰ διαβάσει τὰ κατὰ Βενιζέλου
ἄρθρα του, πὺν φιγουράρουνε μέρες τώρα,
μὲ μαῦρα καὶ ταμπουριστὰ τυπογραφικὰ
ψηφιά, πρωτοσέλιδα στὴν «Ἀκρόπολη», βιά-
στηκε, λοιπὸν πὺν λέτε, πολὺ ὁ «ἐπιφανοῦς»
αὐτὸς κύριος νὰ καυτηριάσει τὴν ἐξωτερικὴ
πολιτικὴ τοῦ Βενιζέλου καὶ νὰν τὴ χαρακτη-
ρίσει, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, ὡς δικολαβικὴ πο-
λιτικὴ, πὺν στηρίζεται σὲ μιὰ τυφλὴ καὶ ἀλό-
γιστῃ ἀφροσίσωσὴ του στὴν Ἀγγλία.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺν σὰ χτυπᾷει κανεὶς
ἔτσι, καὶ μάλιστα σὲ ἀντιβενιζελικὴ ἐφημερί-
δα, τὸ Βενιζέλο κερδίζει εὐκολὰ τὸν τίτλο
τοῦ «ἐπιφανοῦς Κρητὸς»· μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι
πάλλι πὺν; ἡ πολιτικὴ τοῦ Βενιζέλου θὰ κριθεῖ
ἀπὸ τὰ γεγονότα (=ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ εὐρω-
παϊκοῦ πολέμου) καὶ τὸ τέλος αὐτό, πὺν κα-
νεὶς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰν τὸ προμαντέψει *σί-
γουρα* ἀπὸ τώρα, ἴσως ἀναδειξεί μεγάλο πο-
λιτικὸ τὸ Βενιζέλο καὶ μεγάλο ἀερολόγο τὸν
ἀρθρογράφου συμπατριώτη του.

Δὲ θέλουμε μ' αὐτὰ νὰ ὑποστηρίξουμε πὺν
ὁ «ἐπιφανοῦς Κρητὸς» ἀραδιάζει στὴν «Ἀκρό-
πολη» σαπουνόφουσες. Κάθε ἄλλο. Εἶναι σο-
βαρά, σοβαρώτατα αὐτὰ πὺν λέει καὶ μᾶς κα-
τασυγκινούνε. Μὰ γιὰτί ὁ βλογημένος νὰ
βιαστεῖ ἔτσι; Γιὰτί νὰ μὴν περιμένει λίγο
ὅσο νὰ καθοριστοῦν καὶ νὰ καθαριστοῦνε

κάπως μερικὰ μικροζητηματάκια πὺν σκετῖ-
ζονται μὲ μᾶς καὶ μὲ τὴν πολιτικὴ μας;
Φοβήθηκε μήπως χάσει τὸν τίτλο πὺν τοῦ χά-
ρισε ἡ «Ἀκρόπολη»; Ἄδικος φόβος. Σὺνε-
νὰ πηγαίνεις λόγο μὲ τὰ νερά της καὶ εἶναι
πρόθυμη, ἡ μαργιόλα, ὄχι μόνου «ἐπιφανοῦς
Κρητὸς» νὰ σὲ χειροτονήσει, μ' ἀκόμα καὶ
Πάπα.

ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ

ΦΙΛΗΜΑΤΑ

Γιὰ μιὰ στιγμή πὺν σμίγουνε
Τὸ τώρα μὲ τὸ αἰώνια,
Γλυκολαλεῖ ἓνα φίλημα·
Κελαῖδουνε τ' ἀηδόνια.

Κι' οὔτε μετράω τίς μέρες μου,
Τὰ χρόνια πούχω ζήσει,
Μόν' μετράω τὰ φιλήματα
Πούχω ὡς τώρα φιλήσει.

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΦΗΒΟΣ

Παλικίρι πεντάμορφο
Πὺν ξέφυγες τοῦ χάρου
Καὶ τὴν ψυχὴ σου γλύτωσες
Στὰ στήθη τοῦ μαρμαίρου,

Γιολάντ' ἀπὸ ρόδ' ἄλικά
Σὰν τῆς ζωῆς τὸν πόθο
Στίς μποῦκλες σου τίς πέτρινες
Μ' ἓνα φίλι σου κλώθω...

Ὡ τὸ λιανοχαμόγελο
Στὰ χεῖλη σου τὰ θεῖα! —
Μὲς στοῦ ὄνειρου τὸ πέλαγο
Μιὰ στάλ' ἀπὸ εἰρωνεία.

ΑΠΟ ΟΥΡΑΝΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΧΩΜΑ

Τ' ἀστέρου ξεκαρδίζεται
Πὺν ἀπὸ ψηλά κοιτάζει
Τὴ Γῆ μας πὺν λωλάθηκε
Καὶ σφάζεται καὶ σφάζει.

Τῆς Γῆς ἡ φλόγα κόρωσε
Καὶ τοῦ ὀίχνει μ' ἀχτίδα:
Ντροπὴ σου παλιοκάντηλο
Καὶ φῶς δίχως πατριδα!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ